

življenjem pokazati, da se je poboljšal, da ni več oni preširni in lahkoživi Jožek ko nekdanj.

Prišel je kot učitelj na zadnje počitnice v domačo vas. Kajpada, ljudje so ga s kraja nezaupno gledali. Ko so pa videli, da Jožek dostikrat kleči ob lepo okrašenem očetovem grobu in moli za dušo onega, ki spi pod to zeleno rušo, in kateri ga je tako prisrčno ljubil, odpustili so mu vsi vaščani.

Bil je pa Jožek tudi ves drugačen. Prijazno je govoril z vsakim sosedom in otroke je jako ljubil. Sam je sadil cvetlice na očetov grob, da je bil najlepši, in kupil je tudi lep nagrobni križ.

H koncu povesti nimam mnogo pristaviti. Počitnice so bile kratke. Prišel je kmalu na službo tja nekam na vinorodno Dolenjsko. Od sestre pa se ni mogel ločiti. Prodala je torej hišo — bila je že dovolj stara, da ni variha potrebovala — poplačala dolge in je odšla z bratom na Dolenjsko.

Vsako leto pa prideta za nekaj dnij na Pako, da okrasita dragi očetov grob.

Vsi ljudje ju spoštujejo in z nekakim ponosom imenujejo nekdanjega Jožka, ki je pa sedaj že velik Jožef, naš gospod učitelj. Na tihem gotovo zdihnejo večkrat, zakaj sami niso dali kakega sina v šolo, da bi postal tudi tako srečen.

Dà, srečna sta Jože in njegova sestra Ančika. Gotovo ni bila zaman prošnja ranjcega očeta.

* * *

Tako pride, dragi čitatelji, marsikdo šele po mnogih trudih do svojega kruha. Pa saj je tudi sladko, ako ima človek zavest, da je po mnogih težavah postal to, kar je želel. Srečno je srce, saj v njem prebiva Bog, srečno je tudi telo, ki se je pošteno trudilo. Bog naj dá vsem nam srečo, katero v neskaljeni meri uživata Jožef in Ančika. Bog daj!

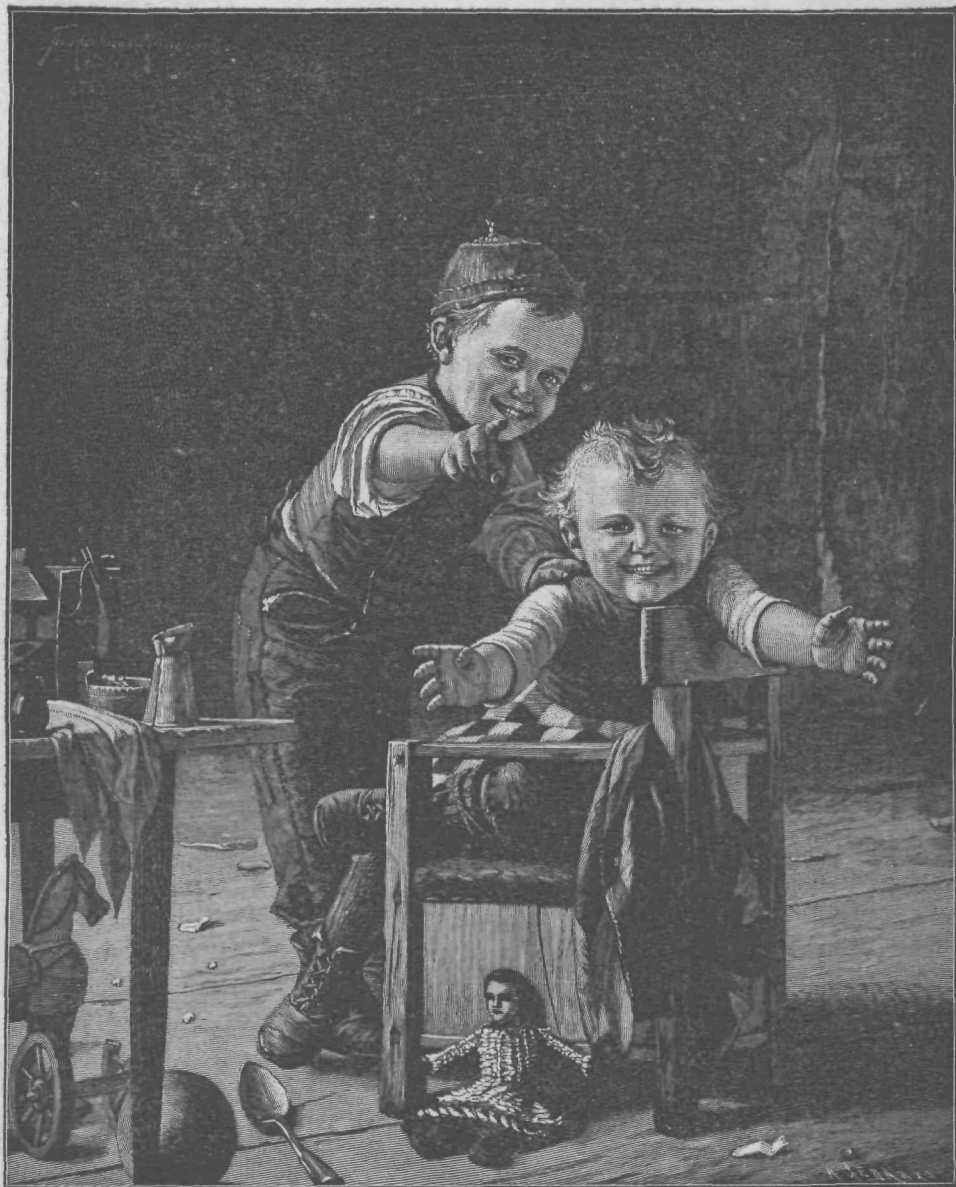
Vrnitev.

Sz dimnaste tovarnice
 Prihaja delavec, mlad mož.
 Oči so motne mu in kalne,
 A lice velo, brez krvi.
 Visé roke mu ob straneh
 Izmučene in brez moči;
 Ne gre po koncu, kvišku z glavo,
 Poveša jo in vrat uklanja,
 Šibé se mu do tal kolena.

„Usmili se me, dobri Bog,
 In angelja mi svojega
 Pošlji, da reši me trpljenja,
 Da reši bēde me velike.

Ko vse je srečno, ko življenja
 Na svetu vse se veseli,
 Le jaz, le jaz želim si smrti.
 Tam v dimasti tovarnici
 Od jutra do noči se trudim,
 A kdo mi plača trud in delo,
 Trpim-li naj tako do groba?
 Če drugi nimajo srca,
 Ti, dobri Bog, se me usmili!“
 Ječí ubogi mož in dušo
 Objema temen mu oblak.

—————
 Pobit se vrne mladí mož,
 Pobit prestopi prag domači.

Že gredó! že gredó!

Pa kaj poméni nežni smeh,
Veseli klic tam v sredi sobe?
Kaj? Da se res je Bog usmilil,
In angelja celo mu dva
Poslal rešilna iz nebes?
Ob klicu tem in nežnem smehu

Obraz se možu razvedrí,
Kot solnce bi meglé predrlo.
Pozabi mladi mož trpljenje,
Ostavijo ga misli črne,
Ko na večer doma ljubeče
Pozdravita ga — sinčka dva.

St. pl. Orlovič.

